

Négy költemény

Vízszugár/Szökőkút Vezetékes idő: A pillanat

A pillanat, ha kioldja bugyrát,
Vízi lények soka rebben szerteszét.
Futtuk során nincsen köztük szó, beszéd,
A való csak az, amit csillámuk lát.

Vízi lények soka rebben szerteszét,
Mintha mozgásuk célját sem tudnák,
A való csak az, amit csillámuk lát,
Föl-fölírva rá alakjuk képzetét.

Mintha mozgásuk célját sem tudnák,
Bár létezhet a számukra messzeség,
Föl-fölírva rá alakjuk képzetét,
Ahogy színről színre régtől megtanulták.

Bár létezhet a számukra messzeség,
A tükröződés mélyén összekuszált,
Ahogy színről színre régtől megtanulták:
A tőlük párálló, széles, szürke lég.

A tél jöt

És mégis megyek valahonnan valahová,
Esett fizikummal, már-már gyagyás elmével,
Amit, persze, rejtegetek. Mindinkább úgy tűnik,
Lekésem megvilágosodásom. Mostanra
Elszívtam dohányom, mostantól csak párát
Fújok, ködöt kergetek, magam is ködben
Haladva, esőben, képzeletben, s nem tudni,
Hová jutok. Volt valami elképzelésem, de
Mostanra elképzelésem sincs, fölborult
Velem az azimut, porózus csontom törtem,
S csak ámuldozom, hogy mások még sokkalta
Rosszabbul jártak. Egyikükre-másikukra
Emlékszem is, hogy amikor még! Mikor is?
56-ban? A melbourne-i Olimpiáskor?
(Szepesi mondta így a rádióban: Olimpiász)
Az hatalmas valami volt: egy Nagy Magyar
Olimpiász – a papa indult is nyomban segíteni
A magyaroknak, de Szlovéniában elkapták,
Jesenicénél, és mindig fölrémlt előtte, hogy
Remegett a zsaruk kezében a pisztoly!
Utána végül Újvidéken ült: az Arany János
Művelődési Otthon volt a börtön, Grobljanska 6.
Jártam is látogatni, egy cigány smasszer
Kötekedett a magyar nyelvhasználatunk miatt.
Akkor is tél jött, nehézkesen, csak januárban
Érkezett meg, majd márciusban visszatért –
Forgandó, likacsos idő, mint az öreg csontok
Szúrágta belseje az altalajban, mélyszántáskor
Vet ki az ekevas ilyesmit, egész történelmet,
Amiből már ki sem okul – régebben még
Megakadt a szem egy gyűrűn, pénzdarabon,
De mára már a javát ennek is összeszedték –
Ennyi marad belőle tanulságnak: hogy föl-
Kapják és már viszik is – minden így jár, ami
Közkincs. Közkincs 56! Máris elsápadok, mintha
Fölírnák nevem egy papírlapra, hogy jó lesz ez még
Valamire, kerek évfordulóra, ki tudhatná, mire
Pontosan vagy mi célból, kinek a kútfejéből
Kimerve.

Szívenütés

Elvétve mennyei fizetőkaput
túlélve régi hegyomlást –
most mi következhet?

Áteresz-
tenek.

Minek?

Márc. 15-e Újvidéken, 2006

A hóhullásban éberebb az elme.
Ha bírnám magam, hideg fürdőt vennék.
E vacogásban hóba hemperedni,
Szablyasuhintásként villanó látványba.
Mily rég zúdult át itt lovasroham!
Partvidékén élünk ittfeledve.

